

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **Ing. M. B.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 19.5.2011 č.j. MSK 72992/2011, sp. zn. DSH/17574/2011/Zez, **o dopravním přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19.5.2011 č.j. MSK 72992/2011, sp. zn. DSH/17574/2011/Zez žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice, odboru správních činností sp. zn. 940-1685/2010/OSČ&17697/2011/Š. ze dne 5.4.2011, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 9.6.2010 v 15.06 hodin na silnici I/48 u obce Příbor naproti areálu bývalé firmy GDX Automotive, u sjezdu z ulice Místecké ve směru jízdy na Nový Jičín, jel nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla Policií ČR naměřena rychlost jízdy 137 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +,- 3% mu jako nejnížší skutečná rychlost byla naměřena rychlost 132 km/hod., čímž měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem pro řidiče motorových vozidel o maximální přípustné hmotnosti

nepřevyšující 3500 kg mimo obec o 42 km/hod. Za uvedený přestupek žalobci byla uložena v souladu s ust. § 11 a § 22 odst. 8 zákona o přestupcích pokuta ve výši 4.500,- Kč. Současně byl žalobce zavázán uhradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve správním řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu. Napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkal, že byl krácen na svých právech, když podle předvolání k ústnímu jednání správního orgánu I. stupně na den 5.4.2011 mělo jednání být započato v 9.00 hod. Podle protokolu o ústním jednání toto jednání započalo v 9.05 hod. Žalobce se dostavil dne 5.4.2011 v 8.55 hod. před dveře č. 443 Městského úřadu v Kopřivnici a jelikož dveře byly zamčeny, proto v 9.05 hod. s osobou, kterou hodlal v rámci řízení navrhnout jako svědkyni, odešel. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím v tom, že je v něm uvedeno, že ústní jednání nezačalo přesně v 9.00 hod., ale v 9.05 hod., a že nijak nebyl krácen na svých právech a právě naopak mu bylo umožněno se k ústnímu jednání dostavit později. Pokud by chtěl využít svého práva se u správního orgánu řádně hájit, jistě by ho neodradily zamčené dveře kanceláře č. 443 a mohl uplatňovat svá práva na místě u vedoucího pracovníka příslušného odboru. Žalobce nesouhlasí s tím, že jeho námitka se jeví jako účelová, naopak dle jeho názoru bylo řízení – ústní jednání a doposud je zatíženo vadou, neboť ústní jednání započalo v jinou dobu než bylo nařízeno. Dále žalobce žalovanému vytýkal, že fotografie pořízena jako důkaz v rámci řízení před správním orgánem I. stupně není přesvědčivá. Fotografie obsahuje celkem tři jedoucí vozidla a není jasné, které vozidlo jelo jakou rychlostí. Z této fotografie nejsou zřejmé některé podstatné detaily, jako registrační značky a především řidiči vozidel. Dle názoru žalobce měly být změřeny rychlosti všech vozidel na fotografii, aby bylo zřejmé, které z vozidel právě překročilo rychlost. Na fotografii je navíc před vozidlem Toyota jiné osobní vozidlo. Dle žalobce při okamžiku měření mohla zasáhnout anténa tohoto osobního vozidla a kmitáním této antény mohla být naměřena tak vysoká rychlost této antény, nikoliv vozidla Toyota. Další žalobní námitkou žalobce bylo to, že mu „nebylo umožněno se seznámit s podklady a doklady rozhodnutí před vyhlášením – vydáním rozhodnutí v rámci řízení před správním orgánem I. stupně“. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 14.2.2011 jej správní orgán vadně poučil dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého má před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, a to nejpozději před ukončením nařízeného ústního jednání, ačkoliv citované zákonné ustanovení „hovoří až do doby rozhodnutí“. Žalobce má za to, že mu musela být dána možnost se seznámit se všemi podklady rozhodnutí až po ústním jednání a nikoliv v rámci ústního jednání a že tento postup odporuje § 36 odst. 3 správního řádu, navíc když správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí cituje či poukazuje na svědeckou výpověď svědka z ústního jednání. Dle žalobce ústní jednání „končí až okamžikem provedení posledního úkonu v protokolu o ústním jednání“ a v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.7.2003.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5.2011 č.j. MSK 72992/2011, sp. zn. DSH/17574/2011/Zez a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, jakož i z připojeného správního spisu Městského úřadu Kopřivnice, odboru správních činností sp. zn. 940-1685/2010/OSČ/Š.a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom

krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 s.ř.s.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu Městského úřadu Kopřivnice, odboru správních činností, vzal v daném případě krajský soud za prokázáno následující skutečnosti:

- z oznámení přestupku ze dne 9.6.2010, že v uvedený den v 15.06 hod. na silnici I/48 jel žalobce s vozidlem značky Toyota RAV 4, SPZ X ve směru na Nový Jičín v Příboře, kdy u sjezdu z ulice Místecké na silnici I/48 mu byla naměřena radarem rychlost 137 km/hod., číslo snímku 4, po odečtení radarové odchylky pak rychlost činí 132 km/hod. K tomuto přestupku se žalobce vyjádřil tak, že uvedl: „Nesouhlas, vysvětlení v následném řízení, policie měřila v pruhu“;
- z úředního záznamu ze dne 10.6.2010 Policie ČR, územního odboru Nový Jičín, dopravního inspektorátu podepsaného asistentem nstržm. J. K., že obsahuje totéž přestupkové jednání žalobce;
- z rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice, odboru správních činností ze dne 28.1.2011, že žalobci byl vydán příkaz, jímž byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 přestupkového zákona a podle ust. § 22 odst. 8 přestupkového zákona s přihlédnutím k ust. § 12 téhož zákona mu byla uložena pokuta ve výši 4.500,- Kč za shora uvedené překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 42 km/hod. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor ze dne 10.2.2011;
- z předvolání ze dne 14.2.2011, že správní orgán I. stupně předvolal na den 9.3.2011 v 9.00 hod. k ústnímu jednání o přestupku žalobce a svědka nstržm. J.K. Přípisem ze dne 16.2.2011 se žalobce z tohoto jednání omluvil a následně přípisem ze dne 4.3.2011 podal stížnost, na kterou správní orgán reagoval přípisem ze dne 9.3.2011, jímž žalobce zároveň předvolal k jednání na den 5.4.2011 v 9.00 hod. do budovy Městského úřadu Kopřivnice, 4 nadzemní podlaží, kancelář č. 443. K tomuto jednání předvolal i svědka nstržm. J. K.;
- z protokolu o ústním jednání před Městským úřadem Kopřivnice ze dne 5.4.2011, že bylo jednáno ve věci přestupku žalobce, přečten obsah spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie MSK, ÚOVS Nový Jičín, dopravního inspektorátu č.j. KRPT-650/PŘNJ-2010-KL. Dále byl u tohoto jednání vyslechnut svědek nstržm. J. K. Z obsahu této svědecké výpovědi vyplývá, že dne 9.6.2010 okolo 15.06 hod. vykonával dohled na silničním provozem se zaměřením na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti na silnici I/48. Tuto činnost vykonával s kolegou pprap. M. Svědek obsluhoval rychloměr, jednalo se o laserové zařízení MicroDigiCam LTI. Svědek uvedl, že k obsluze tohoto zařízení byl způsobilý a proškolen a potvrdil shora uvedené přestupkové jednání žalobce. Vyloučil chybné měření nebo záměnu vozidel a to, že by v době měření předmětného vozidla žalobce byl mezi jeho vozidlem a rychloměrem nějaký předmět, který by do měření mohl zasáhnout;
- z rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice ze dne 5.4.2011, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku, za který mu byla uložena pokuta ve výši 4.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč;

- z protokolu o nahlížení do spisu ze dne 12.4.2011, že správní orgán I. stupně umožnil žalobci nahlédnout, jakožto obviněnému z přestupku do předmětného správního spisu.

Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je dále odvolání žalobce do prvostupňového rozhodnutí ze dne 20.4.2010, přípis o předložení odvolání žalovanému a doplnění odvolání žalobce ze dne 9.5.2011 a ze dne 17.5.2011. O tomto odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeného.

Součástí správního spisu žalovaného je odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, včetně jeho doplnění přípisy ze dne 9.5. a 17.5.2011, jakož i žalobou napadené rozhodnutí o tomto odvolání.

V projednávané věci je tedy nesporné, jak vyplynulo ze shora uvedených listinných důkazů obsažených ve správním spise správního orgánu I. stupně, že se žalobce vytýkaného přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích skutečně dopustil tím, že dne 9.6.2010 v 15.06 hodin na silnici I/48 u obce Příbor naproti areálu bývalé firmy GDX Automotive, u sjezdu z ulice Místecké ve směru jízdy na Nový Jičín, jel nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla Policií ČR naměřena rychlost jízdy 137 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3\%$ mu jako nejnižší skutečná rychlost byla naměřena rychlost 132 km/hod., čímž měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem pro řidiče motorových vozidel o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3500 kg mimo obec o 42 km/hod. Za uvedený přestupek žalobci byla uložena v souladu s ust. § 11 a § 22 odst. 8 zákona o přestupcích pokuta ve výši 4.500,- Kč. Současně byl žalobce zavázán uhradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve správním řízení ve výši 1.000,- Kč.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného krajský soud vycházel z ustanovení § 75 odst. 2 s.r.s., podle kterého soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Prvním žalobním bodem obsaženým v žalobcově žalobě je to, že vytýkal žalovanému to, že ústní jednání o přestupku před správním orgánem I. stupně nezačalo přesně v 9.00 hod., tedy v době, na kterou byl předvolán, ale až v době 9.05 hod., v čemž žalobce spatřuje vadu řízení, když toto řízení započalo v jinou dobu než bylo nařízeno. Podle protokolu o ústním jednání toto jednání bylo skutečně započato v 9.05 hod. a jestliže žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se k této skutečnosti vyjádřil tak, že žalobce krácen na svých právech tím nebyl, a že pokud by chtěl svého práva řádně se hájit u správního orgánu, jistě by ho neodradily zamčené dveře kanceláře č. 443 a mohl uplatňovat svá práva na místě u vedoucího pracovníka příslušného odboru, pak dle názoru krajského soud je toto vysvětlení přílehlavé. Naopak jednání žalobce, který po pěti minutách zpoždění se započatím jednání budovu správního orgánu I. stupně opustil, aniž by se u jakékoliv úřední osoby během těchto pěti minut informoval ohledně předmětného jednání, se jeví krajskému soudu přinejmenším jako nezvyklé. Ať už se jednalo ze strany žalobce o jednání účelové či nikoliv (jak uvádí žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí), je pravdou, že tímto postupem se sám zbavil možnosti účasti na tomto jednání a tím i možnosti být přítomen u provádění důkazů, včetně důkazu výsledkem jmenovaného svědka. V neposlední řadě se tak žalobce i zbavil nejen možnosti se seznámit se

všemi důkazy před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí a také možnosti navrhnout provedení případných dalších důkazů.

Dalším žalobním bodem žalobce bylo to, že zpochybnil jako důkaz fotografii pořízenou policejním orgánem, která je součástí záznamu o dopravním přestupku. Podle žalobce je tato fotografie nepřesvědčivá, protože obsahuje celkem tři jedoucí vozidla není jasné, které vozidlo jelo jakou rychlostí. Z fotografie nejsou zřejmé podstatné detaily, jako registrační značky a především řidiči vozidel. Tuto žalobní námitku hodnotí krajský soud rovněž jako nedůvodnou, neboť vyplynulo ze správního spisu správního orgánu I. stupně, zejména ze záznamu o dopravním přestupku a z předmětné fotografie, že na této fotografii je vyznačen zřetelně zaměřovací kříž rychloměru. Správní spis obsahuje ověřovací list č. 8012-OL-7250-09 ze dne 18.11.2009 Českého meteorologického institutu měřidla, a to silničního laserového rychloměru typu MicroDigiCam LTI, podle kterého doba platnosti ověření končila dne 17.11.2010. Na fotografii je zřetelný zaměřovací kříž toliko na vozidlo zn. Toyota, tedy na vozidlo žalobce. Jak uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, zařízení MicroDigiCam LTI je rychloměr používající k měření laserového paprsku, přičemž tento paprsek je světlo vyzařované z laseru ve formě úzkého svazku a na rozdíl od světla z přirozených zdrojů je koherentní a monochromatické, ale lze je považovat prakticky za bodový zdroj záření. Laserový paprsek, který se šíří rychlostí světla z použitého rychloměru nemohl zachytit kmitající anténu vozidla jedoucího před vozidlem žalobce, neboť tato anténa je zcela mimo zaměřovací kříž rychloměru a fotografie měřeného vozidla je zachycena v okamžiku měření. Při měření je využíváno odrazu laserového paprsku, který se pohybuje rychlostí cca 300.000 km/sek., z čehož plyne, že ke změření rychlosti dojde okamžitě a ve stejném okamžiku je vydán impuls do kamerového systému, který pořídí fotografii. Tyto technické údaje dle názoru soudu (které navíc žalobce v žalobě nijak nezpochybnil) vylučují dostatečně žalobcovu námitku o nepřesvědčivosti fotografie a v tomto směru jsou zcela nepodstatné námitky, že fotografie obsahuje tři jedoucí vozidla a není jasné, které vozidlo jelo jakou rychlostí a nebo dokonce, že nejsou zřejmé některé podstatné detaily z této fotografie, jako registrační značky a především řidiči vozidel. Z listinných důkazů správního spisu správního orgánu I. stupně vyplývá zcela nepochybně – především jde o svědeckou výpověď policisty K., že bylo prokázáno, že žalobcovo vozidlo bylo následně zastaveno a že vozidlo řídil žalobce.

Třetí žalobní námitkou žalobce bylo to, že jej v předvolání k ústnímu jednání ze dne 14.2.2011 žalovaný vadně poučil podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, že má před vydáním rozhodnutím možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, a to nejpozději před ukončením nařízeného ústního jednání, ačkoliv podle žalobce § 36 odst. 3 správního řádu hovoří „až do doby rozhodnutí“. Podle žalobce mu musela být dána možnost se seznámit se všemi podklady rozhodnutí až po ústním jednání, zejména za situace, kdy správní orgán I. stupně v rozhodnutí cituje a odkazuje na svědeckou výpověď učiněnou při ústním jednání. Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., v platném znění) nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádost v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Podle odst. 1 téhož ustanovení nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy. Z citovaného

ustanovení tedy plyne, že správní úřad je povinen všechny účastníky vyrozumět o ukončení dokazování a výslovně je současně poučit o jejich právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Práva účastníka řízení navrhnout důkazy a činit návrhy podle citovaného odstavce 1 do doby seznámení se s podklady nesmí správní úřad omezit, neboť tento institut je zákonem zřízen výslovně za účelem pomoci účastníku řízení k realizaci jeho práva účastnit se řízení. Předkládá se, že právě po seznámení se s poklady pro rozhodnutí účastník řízení navrhne další důkazy či učiní návrhy. V přestupkovém řízení je toto právo účastníka garantováno navíc ust. § 73 odst. 2 věty první zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů, dle kterého má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Způsob, jakým správní orgán realizuje uvedená práva účastníka řízení, tedy včetně doby, kdy účastníku řízení umožní seznámit se s podklady pro rozhodnutí, záleží na okolnostech v průběhu správního řízení. Správní orgán však musí postupovat tak, aby tato doba byla přiměřená a dostatečná a při stanovení této doby, popř. při jejím prodloužení na žádost účastníka řízení, musí respektovat zásadu rychlosti řízení, aby nedocházelo k nedůvodným průtahům či dokonce ke vzniku škody jiným účastníkům řízení. Porušení uvedeného práva žalobce spatřoval v tom, že při ústním jednání byl vyslechnut svědek, jehož svědecká výpověď byla použita v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce má za to, že mu měla být dána možnost se seznámit se všemi podklady rozhodnutí až po tomto ústním jednání. Jak ovšem vyplývá ze shora uvedeného, žalobce v den konání jednání, ke kterému byl předvolán na 9.00 hod., a které bylo započato o pět minut později, v 9.05 hod., budovu správního orgánu I. stupně opustil, aniž by se informoval, zda jednání v tento den proběhne. Krajský soud se shoduje se závěrem žalovaného, že si tímto postupem – neúčasti na ústním jednání žalobce sám zavinil to, že před vydáním rozhodnutí mohl navrhnout další důkazy včetně toho, že mohl zpochybňovat výpověď slyšeného svědka. Soud proto nepovažuje ani tuto žalobní námitku za důvodnou.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl, přičemž v této věci rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžoval sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 15.května 2013

JUDr. Petr Indráček
samosoudce